

Зваба

Олександр Мінович

Офісне приміщення в невеликому містечку. По закінченню робочого дня порожнім коридором чується цокання жіночих каблуків. Вродлива, й навіть дуже вродлива, дівчина стукає в двері кабінету, на якому написано: "Стоматологія".

- Доктор, можна?

В кабінеті, спиною до дверей, чоловіча фігура. Не повертаючись до відвідувачки:

- Що ви не бачите - закрито!.. Робочий день закінчився, прийому немає!

- Будь ласочка, будь-будь ласочка! Мені по скорій! Болить дуже, терпіти немає сили!

- Завтра приходьте! Сказав же - прийому немає!

- Ну, доктор, ну миленький, ну будь ласочка - згляньтесь!

Чоловік у кабінеті повертає голову й збирається висловити своє невдоволення, однак, встигає кинути погляд на пацієнтку й міняється в лиці. В його очах раптово проскакує цікавість і одразу ж - захоплення. Напевно встиг оцінити:

- О-о-о! Яка ж ви!.. Так тому й бути... Заходьте-заходьте, може чимось зможу... Присідайте!.. Як приємно на вас глянути!.. Бувають же на світі такі красиві дівчата!

- Доктор, не до цього мені... Помогли б чим-небудь, а то вже сіпати починає, аж млосно робиться.

Чоловік поспішно встає, шукає щось у шухлядках столу. Знайшовши пропонує відвідувачці пігулки:

- Натє! Це - знеболююче, зараз допоможе. Візьміть під язик і не ковтайте - смокчіть!.. Трошки терпіння й пройде... Сидіть-сидіть, розслабтеся, витягніть ноги, закрийте очі... Старайтеся відволіктися од болю, про приємне думайте... Можете мені щось розповісти...

- Н-не... не можу поки що, хай трохи попустить.

Проходить хвилин десять. Дівчина сидить із стуленими очима, чекає, коли покине біль. Чоловік потайки милується її виглядом, ковзає пожадливым поглядом по всьому тілу, задоволено насичує себе цим спогляданням.

- Ну що, полегшало?.. Подіяла моя таблетка?

- Та воно трохи, наче...

- Тоді ще чекайте... Зараз геть зніме.

Дівчина відкриває очі й починає роздивлятися навколо, немов зважує, куди потрапила.

- Дякую вам, доктор! Спасли... Думала на стінку полізу... Може глянете, що там у мене... А то боюсь знов заболить.

- Чого ж ні... чого ж ні... Гляну з задоволенням... із задоволенням... Так-так-так... Сідайте в крісло!

Чоловік накидає на себе білий халат, що висів на вішалці в кутку кабінету,

поправляє лікарське крісло, робить так, щоб пацієнтка в кріслі не сиділа, а майже лежала, витягнувшись усім тілом.

- Давайте-давайте... Подивимось, що вас турбує... Покажіть-но пальчиком: де саме.

- Тут-во, здаєця...

Лікар підсовує крісло впритул до пацієнтки, бере маленьке скельце на довгій блискучій ручці й налягає ліктями дівчині на гострі пружні груди.

- Ширше відкрийте ротик! Ось так! Ось так! Добре-добре... Зараз роздивимось... Нічого страшного не бачу... Гарні здорові зубки... От я трошки потримаю вас за щічку, може тоді краще відчуєте.

- Шось я вже запуталась... І сама вже не знаю, де боліло.

- От і добре, от і добре... Але посидіть, сонце, посидіть, не вставайте поки, а то ще біль повернеться... Поговоріть зі мною... Скажіть: як вас звати-величати?

- Яся.

- Гарне ім'я!.. А мене - Сергій Андрійович, можна Серж. Так мене часом називають, хто ближче знає... І яким таким вітром вас сюди занесло?.. Я ніби вас не бачив у нашому містечку.

- Та я до подружки в гості приїхала... Не встигла з автобусу зійти й прихватило. Дякую, доктор! Спасли! Не знаю, що й робила б, якби не ви.

- На здоров'я, моє сонце, на здоров'я!.. Такій симпатичній дівчинці чого б і не допомогти, чого б не виручити.

- Ше раз дякую!

- Не варто! Скажіть краще: чим займаєтеся?

- Нічим не займаюся - студентка я... На другому курсі... Психологом маю стати.

- Фі-і-і!.. Психологом?.. Нащо вам таке скучне?.. Може краще дизайнером або юристом... Тепер всі гарненькі дівчатка на юриста.

- Не-а!.. Не хочу юристом - не моє. Носом чую: не моє, і все... А психологом - якраз! Я, знаєте, як у людях розбираюся?.. З першого погляду бачу - хто чим дише. От тільки зайшла, так і розпізнала: ви доктор добрий, боляче не робите. З вами можна справу мати, не то, що з деякими.

- Молодець!.. Молодчинка!.. Розумашка!.. Справді психолог із вас вийде добрий. Дійсно тямите в людях... А з хлопцями як у вас?

- Хлопець був та прогув, зараз не маю, чіпляються всякі, але поки не маю.

- Як же: така красунечка - і без хлопця! Нізащо не повірю! Перед вами, мабуть, штабелями падають, в ноги кидаються, пройти не дають.

В цей час у вікні почувся дитячий гамір. У кабінет долинуло: "Сергію Андрійовичу! Сергію Андрійовичу! Де ви?.. Ми до вас!

- Здається, вас кличуть.

- Не переймайтесь, не переймайтесь, моє сонце... Краще: що ви там про хлопців?.. Як вони вам до ніг падають?

- Падають - то падають і проходу не дають, це правда, але ж, бачите, хіба ж кожному вступиш... Тре, щоб око зраділо, щоб свій був, як то кажуть. А воно - все не

те... не задіває... за живе не бере... Я вже й боятися стала - як би самою не встатися... Роки то - йдуть...

- Ха-ха-ха!.. Які роки?.. Сонце, які ваші роки?.. Та в такі роки, в такі роки... та я б ...

- Не треба за роки... То ж кажуть, наче, нетактовно з жінками про це.

- Яка ж ви жінка?.. Ви - дівчина ще, й дуже приваблива. Погляду не можна відвести. А ручки які, а ніжки... Хочеться з'їсти... Чуєте, сонце: так і хочеться з'їсти!

- А ви спробуйте! - починає сміятись-кокетувати Яся. - Та боюсь, жінка вам за це волосся вискубе, будете знати - як до молодих приставати.

Сергій Андрійович раптово переходить на "ти":

- Що ти, Ясочко, що ти, сонечко?.. Яка ще жінка?.. Яка жінка?.. Та я ж самотній-одинокий, мов той селезень поранений. Нема до кого прихилитися. Пожаліти нема кому. А так же хочеться, аби така, як ти, хоч трошки уваги вділила, хоч капельку тепла вділила. Може більше ніколи й не доведеться отак зустрітися з красою. З такою красою!.. Це ж така вдача раз на життя буває!

- Заливаєте?.. У цьому кріслі, напевно, кожен день така сидить. Мабуть, не мені першій таке кажете?

- Як можна?.. Як можна?.. Ясочко!.. Глянь на мене, сонечко, хіба я схожий на якогось ловеласа?.. Тобі першій... Клянусь!.. Щоб із цього місця не встав!..Та в мене тут одні пенсіонери, до речі. Якби й хотів, не мав би кому казати. Ти прикраса цього кабінету, я тут ніколи ще таких не приймав і не бачив.

Здається клятви діють на Ясю, вона стає податливішою.

Сергій Андрійович бере руку дівчини, легенько пестить-голубить, ніжно проводить по ній своїми пальцями, потім прикладає її ручку до своєї щоки, заплющує очі, надовго завмирає. Далі пристрасно обсипає-обцілює Ясині пальці, долоні й наче повзе до ліктя, а там знову припадає губами в ліктювий згин-заглибинку. Ніжно гладить ноги. Поринувши в легкий туман, запалившись невідвратною пристрасстю-звабою, знову кладе руки на груди дівчині, наближається губами до її губ.

Вона теж піддається спокусі, сидить, мліючи під міцними чоловічими руками, майже тремтячи в очікуванні поцілунку й ще чогось... Більшого...

Коли їхні уста от-от мають злитися в єдине ціле, з відкритого вікна, з вулиці, долинає владно-верескливий жіночий крик:

- Сір-р-о-жа!.. Шо ти там забув у мому кабінеті?.. Ану - виходь!.. Он до тебе школяри твої прийшли, питають, шо ти їм назавтра з хімії задав... Виходь бистренько, я сказала!.. І ключі на місце поклади!.. Внадився!..